

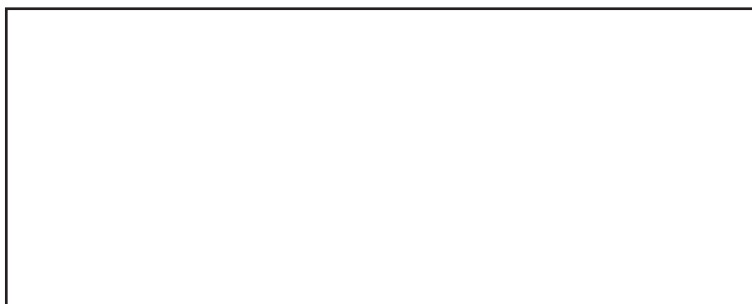
Afzender: Dany Taelman
Ambachtenstraat 55 - 8930 Menen

België-Belgique
P.B.
8930 Menen
3/5721
P 007650

ogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 29, Nummer 1
januari-februari-maart 2023
Afgiftekantoor: 8930 Menen

Aan:

De Vogel Van Papier ook op het internet,
met nog veel meer foto's in kleur
www.vogelvanpapier.be

IN DIT NUMMER:

1.	Wel en Wee	2
2.	Over Jaime	10
3.	Si hubiera	12
4.	Met Taporì aan Tafel: zaterdag 6 mei	16
5.	Fiets- en Wandeltocht 12-13-14 mei 2023 in West-Vlaanderen door de solidariteitsgroep AZ Voorkempen	17
6.	Praktische informatie	18

Het winkeltje van Taporì op de website: www.vogelvanpapier.be/winkeltje

Wel en Wee

Woensdag 21 december: Verdriet

We sluiten hier met het overlijden van Jaime, compagnon en vriend van Saulo in Jayac, enkele heel bewogen en trieste dagen en weken af. Een beetje verder kunnen jullie een stukje uit de homilie van de begrafenis lezen. Saulo zorgde voor een heel mooie wake, drie dagen lang, met heel veel mensen van dichtbij en veraf, heel veel muziek, heel veel emoties, ook voor mij heel overweldigend.

De dagen tussen Kerstmis en Nieuwjaar geven ons nu wat tijd om terug te kijken op alles wat het voorbije jaar gebeurde: heel veel mooie dingen, maar ook intens en nabij verdriet. Alle mooie herinneringen blijven we dankbaar koesteren, en we zorgen voor elkaar zodat de pijn en 't verdriet milder worden. We nemen ons voor om elke nieuwe dag van het komende jaar zo mooi mogelijk in te kleuren.

Dinsdag 27 december: Kerstmis met gerookte zalm uit België en paella voor 60 mensen

We vierden kerstavond samen met Sarah en Amelie en ook de mama van Saulo. Amelie bracht een heel lekkere gerookte zalm mee, made in Weststraat 48 in Ingelmunster door opa. Schitterend! Ik denk echt dat het de lekkerste gerookte zalm is die er bestaat.

Amelie is nu hier voor enkele weken, ook voor haar wat tijd om tot rust te komen. September en oktober in België waren moeilijke maanden, waarin ze bijna niet sliep en alle goesting in het maken van mooie dingen verloor. Maar gelukkig gaat het nu weer beter en ze schildert weer verder aan haar Mandala op het dak van ons huis. Op de satellietbeelden van Google Maps is die mandala ondertussen al goed zichtbaar. Je moet maar eens googelen naar “11 de Febrero y Espejo, Zambiza”. Als kerstcadeautje kreeg ik van haar heel fijne aquarel-bloemen-schilderijtjes, waarmee een nieuwe verjaardagskalender gemaakt kan worden. In maart komt ze nog voor enkele maanden terug naar België om enkele cursussen te volgen, o.a. creatieve therapie en misschien ook keramiek. En in augustus zet ze hier dan aan de universiteit haar opleiding in dezelfde kunstrichting verder.

Op kerstmis kwam traditiegetrouw de ganse familie naar hier en we maakten paella in een heel grote bronzen pan op een houtvuur. Behalve de kippenbouillonblokjes die bij gebrek aan een goede zelfgemaakte bouillon toegevoegd werden, was de schotel perfect. Daarna zouden we in de houtoven nog “arepas vene-

Wel en Wee₍₂₎

zolas” maken, een soort gebakje met pompoen, maisbloem, kaas en bruine suiker... Maar de jonge gasten namen het roer over... En er werd nogal wat sterke drank verzet... en ’t ging almaar luider en enkelen hadden een glaasje op... Dat was nog nooit tevoren in ons huis gebeurd en ik moet eerlijk toegeven dat ik er niet mee gediend was. Het feest werd zo in mineur afgesloten en iedereen droop af. Ik hoop dat het de eerste en laatste keer was dat dit gebeurde en herinner me liever de lekkere paella.

Donderdag 5 januari: teamvergadering in Taporì met driekoningentaart

Voilà, het werkjaar in Taporì is weer ingezet, hopelijk een “rustig” werkjaar, en met rustig bedoelen we vooral dat we gewoon goed mogen doorwerken, zonder nieuwe turbulenties. En we hopen ook dat de naweeën van de pandemie die we vorig jaar nog altijd ondervonden, met onder andere een enorme in(haal)stroom van nieuwe mensen met een beperking, veel kinderen in de bibliotheek die amper konden lezen en schrijven, meer mensen met ernstige diagnoses in de consultatie en jongeren met mentale gezondheidsproblemen eindelijk mag luwen. Dat was immers de algemene toon in de verslaggeving van elk projectonderdeel tijdens de Algemene Vergadering, net voor kerstmis. In alle voorzieningen van Taporì werd heel hard gewerkt. Maar we zagen veel te veel situaties die bij gebrek aan therapie of medisch onderzoek, goed onder-

wijs en begeleiding tot ernstige achterstand of verwikkelingen leidden, soms onomkeerbaar... Iedereen van het Taporì-team verlangt ernaar om gewoon tijd te krijgen om te herstellen waar mogelijk, tijd in te halen, mensen optrekken en terug op de rails te helpen zetten.

We hopen ook dat er tijd zal zijn voor vorming voor onszelf en voor studenten die bij ons stage lopen en ook voor ouders en kinderen. Want leren is iets van elke dag, en het is nodig en ook boeiend. In de leefgroep van de kleuters met ontwikkelingsstoornissen en kinderen met ernstige meervoudige beperking willen de begeleiders samen zoeken hoe het concept van interdisciplinair samenwerken verder vorm te geven in het dagelijkse leven: Wat kan Anita, de kinderverzorgster, leren van Ariel, de kinesitherapeut, om een kind te leren zelfstandig zijn jas aan te doen? En hoe kan Evelyn, de logopediste, daarbij helpen om alles duidelijk naar het kind toe te communiceren.

Samenwerken blijft een uitdaging want therapeuten worden vaak geleerd om individueel, in hun eigen werkruimte, te werken met elk kind, elk op zijn of haar eigen terrein. Nochtans is het gewone dagelijkse leven geen opstapeling van afzonderlijke hokjes maar een samensmelting van alles. Misschien kunnen hierover wel enkele workshops georganiseerd worden met mensen van België.

En Elisa, die vorig jaar afstudeerde als ergotherapeut en voor het ogenblik in Gent werkt als leefgroepbegeleidster in de kinder-en-jeugdpsychiatrie, leerde ons de bewegingspedagogiek van Sherborne kennen. Dat is een psychomotorische methodiek die via bewegingen en oefeningen de motorische en cognitieve ontwikkeling stimuleert, maar ook op sociaal en emotioneel vlak bijdraagt tot welzijn. Dat zou ook een mooi leerproject in Taporí kunnen worden. En het atelier in Taporí waar hulpmiddelen zoals spalkjes, aanpassingen aan stoeltjes, rolwagens en looprekjes gemaakt worden kijkt ook uit naar bijscholing. En over relaties en seksualiteit bij de jongeren met een verstandelijke beperking die naar de leefgroep komen zitten, we ook nog vaak met ons handen in het haar. Vorig jaar moesten Ximena

en ik diep ingrijpen bij een situatie met grensoverschrijdend gedrag en ongewenste zwangerschap bij een jonge vrouw. En we stellen ook vaker seksueel overdraagbare aandoeningen vast. Veel (leer)-werk aan de winkel dus.

Op 't einde van de vergadering aten we amandeltaart, waar drie bonen in verstoppt zaten. Evelyn, Patricio en Carmita waren de koningen van de dag.

Zondag 29 januari:

We hadden zo'n fijn bezoek

We startten ook dit jaar met bezoek, bijzonder mooi bezoek: Hilde Bruneel en Stefaan Vanneeste, afkomstig uit West-Vlaanderen, maar woonachtig in Oostmalle. Zij zijn de ouders

Wel en Wee₍₃₎

van Hadewich die samen met haar vriend ook voor drie maanden hier waren. Hadewich en Jonas doorkruisten in november Ecuador met de fiets, een heel boeiende onderneming waarover je op deze link in polarsteps een verslag vindt (<https://www.polarsteps.com/HadewichVanneste/5970942-ecuador?s=edb327e6-4e85-4f19-b5de-d59e6be2abce>). Na de tocht hielp Hadewich me als huisarts bij de consultaties in Taporí.

Hilde en Stefaan leerde ik kennen toen ik nog studeerde in Leuven, het jaar voor ik naar Chili op stage ging. Zij hadden toen drie jaar in Peru gewerkt, en via Agnes, de zus van Hilde, had ik hen uitgenodigd om voor alle studenten die naar Latijns-Amerika op stage wilden te komen getuigen over hun wedervaren. Hun verhaal bleef een heel mooie en die-

pe stempel drukken op mijn leven... en zie... na meer dan dertig jaar mogen we hen hier in ons huisje en in Taporí ontvangen. Het was op beide plekken zo'n zacht samenzijn, vol wederzijds begrip en erkenning, heel eenvoudig, rustig en vanzelf, alsof 't al altijd zo geweest was.

In Taporí werd er met mensen gepraat, geluisterd naar hun verhaal, samen gelachen en ook een traantje weggepinkt, gespeeld met de kinderen en gedanst met de jongeren. Er werd gekookt en lekker gegeten. En er werd ook muziek gemaakt, want op een dag speelden Hadewich en Hilde klarinetmuziek, buiten op het grasplein tijdens de speeltijd om tien uur. Er ging precies een betovering door Taporí. Iedereen ging kijken, luisteren, genieten van de zachte tonen. Je had het effect op sommi-

ge kinderen moeten zien: Rafael, een jongen van 8 met hersenverlamming die nogal kan zeuren en kniezen, richtte zijn hoofdje op en wiegde mee met de muziek. Lenin, een jongen van 14 met ernstige meervoudige beperking, zocht met zijn hoofdje vanwaar de klanken kwamen. Sommige jongeren werden zo rustig dat ze in slaap vielen. Toevallige voorbijgangers op straat bleven staan luisteren. En in het team werd gefluisterd hoe zalig het was iedereen zo ontspannen te zien. Zalig, dat is het goede woord... zalige momenten die we voor altijd zullen koesteren.

We deden ook enkele daguitstapjes: Het klasieke oude Quito waar we heerlijke momenten beleefden in het San Franciscoklooster en waardoor sommigen onder ons overwogen om er misschien wel binnen te treden. We aten beschuitjes met kaas heel dicht bij de open Cayambe vulkaan en ontdekten ook voor mij nog nieuwe plekjes dicht bij Otavalo. En als kers op de taart was er de vlindertuin en chocoladetour in Mindo. Zalig mooie dagen. En zoals Stefaan ook zei: Dat mooie samenzijn had gerust nog veel langer mogen duren...

Zondag 12 februari: Over Antwerpse coke uit Ecuador, met Inge op haar paard

De Standaard bloklettert: "Hoe Ecuador hét exportland voor Antwerpse coke werd". En in de ondertitel staat "lijken aan bruggen, bomauto's en moordcijfers die records breken". Hier de link voor wie het artikel wil lezen: https://www.standaard.be/cnt/dmf20230210_98238965.

Niet bepaald geruststellend en al helemaal niet om fier op te zijn of om mensen uit te nodigen om naar Ecuador te komen. Ik mag de titel jammer genoeg niet ontkennen. In Ecuador weerspiegelen een aantal cijfers een trieste sociale en politieke realiteit: de toekomst voor veel jongeren is grijs, zonder veel perspectief. Er zijn maar weinig kansen om verder te leren en er is te weinig werk. Zo solliciteerden meer dan 18.000 mensen voor 228 vacatures als vuilnisman of -vrouw in Quito (<https://www.primicias.ec/noticias/sociedad/recompensa-filas-emaseo-soldados-azules/>).

Je leest het goed en er is geen nulleke teveel getypt. Ik geloofde het niet toen ik het las, maar

Wel en Wee⁽⁴⁾

vroeg het na bij iemand van onze familie die bij de betreffende stadsdienst werkt. En het is waar... 18.000 kandidaten voor 228 werkplekken. En als jongeren dan werk vinden, krijgen ze hiervoor vaak een weinig opbeurend en motiverend loon.

Er zijn meer bedelaars en er leven meer mensen op straat. Er zijn meer diefstallen en overvallen, ook met geweld. Nieuws over illegale migratie van jonge mensen naar de USA, soms hele families zelfs met kleine kinderen, grote stukken te voet door de jungle in Colombia en Panama en door de woestijn in Mexico, en daarbij ook nieuws over mensen die vermist zijn of onderweg overlijden of vermoord teruggevonden worden, hoor je bijna elke dag. Minstens 15 jongeren uit Zambiza zijn de voorbije maanden vertrokken. Migranten krijgen een gezicht... 't Komt zoveel dichterbij. Het hoeft met dit verhaal weinig verbeelding meer om uit te leggen waarom mensen vertrekken... Weinig hoopgevend perspectief dus, waarbij voor diegenen die blijven de deur naar drugsgebruik, drugstrafiek en straatbenades wijd open staat.

Maar toch, ik durf te stellen dat diegenen die het slechte pad op gaan nog steeds maar een heel klein deel van alle mensen is, en dat het grootste aandeel van al dat geweld gebeurt binnen die kleine groep mensen. Het overgrote deel van de Ecuadoranen zijn nog altijd heel lieve, verdraagzame en behulpzame mensen, die goed willen werken en rustig willen

samenleven, en hun deuren wagenwijd openhouden om het mooie Ecuador aan al wie maar wil te tonen.

Daarom maakt datgene wat in het artikel staat me ook boos. Zinswendingen, een toegevoegd bijvoeglijk naamwoord, zelfstandige naamwoorden in het meervoud zorgen voor veralgemening waardoor de tekst aan objectiviteit verliest. "DUIZENDEN moorden" en "lijken aan bruggen" wordt er geblokletterd, alsof iedereen hier overal en op elk moment het gevaar loopt gefolterd, doodgeschoten en opgehangen te worden aan een brug, terwijl het vooral over afrekeningen binnen het drugsmilieu en voor een groot deel binnen de gevangensmuren gaat. Die overlijdens zijn daarom niet minder erg of minder belangrijk dan andere overlijdens. Maar ik wil hier de auteur van het artikel wijzen op het uitvergroten van het gevoel van onveiligheid door de veralgemeningen en overdrijvingen.

Anderzijds gaat het ook over het uitdiepen van feiten. Ik huiver al helemaal bij het lezen over de "cri du coeur" van Cynthia Viteri, de burgemeester van de Ecuadoraanse havenstad Guayaquil. Ze kon de situatie in haar stad zogenaamd niet meer aanzien en drukte de president met de neus op de feiten. Iedereen hier weet hoe theatraal die vrouw is, terwijl in eigen boezem kijken des te moeilijker blijkt te zijn. Ik blijf in Ecuador gelukkig helemaal niet de enige te zijn die zich afvraagt of mevrouw Viteri al eens heeft nagedacht over hoe

het zover gekomen is in de stad waar zij en haar voorgangers, een conservatieve rechtse partij, bijna dertig jaar lang aan de macht waren. Ongelijkheid groeide er nog meer dan in andere steden, marginale stadsranden schoten uit hun voegen en groeiden in het wilde weg, zonder goede scholen, zonder ziekenhuizen, zonder werkgelegenheid. Het grootste deel van de bevolking gelooft nog maar weinig in de politiek die bedorven is door corruptie en onkunde. Heel veel mensen overleven in de informaliteit en trekken hun plan, terwijl een elite achter grote muren almaar meer rijkdom vergaart en die naar het buitenland versluist, en in de weken voor kerstmis cadeautjes uitdeelt aan de arme kinderen, bijvoorbeeld gratis lessen zelfverdediging!

Maar de groeiende ongelijkheid zorgt voor steeds meer geweld en de emmer van verdraagzaamheid en “laissez faire, laissez passer” liep dan toch over. De mensen stuurden haar en haar partijgenoten bij de lokale verkiezingen in januari eindelijk naar huis, de mensen die echt beter en mooier en rustiger willen leven. Maar het zijn die mensen die door de veralgemeningen in het artikel in De Standaard helemaal op de achtergrond verdwijnen. Misschien zouden berichten met goed nieuws over die mensen, naast de krantenberichten met slecht en verontrustend nieuws, voor wat meer evenwicht en lichtheid zorgen. ‘t Is maar een gedacht, een stille wenk naar de auteur van het krantenbericht.

Vrijdag 9 maart: bedenkingen

Voilà, ’t wel en wee is weer geschreven... Maar onmiddellijk komt de bedenking dat er nog

zoveel meer gezegd en verteld kan worden. En papa dringt er op aan om nog eens klaar en duidelijk uit te leggen hoe Taporí in elkaar zit, de vier luiken te belichten en te vertellen hoeveel mensen er werken, en hoe de financiering in elkaar zit en hoe dagelijkse werking samengaat met projecten zoals preventie van verwikkelingen bij handicap, dat ondersteund wordt door de Provincie West-Vlaanderen, of zoals klein ondernemerschap bij jongeren met een verstandelijke beperking en hun familie, een project dat loopt met de ondersteuning van de Gemeente Wevelgem. En over hoe onze werking bijdraagt tot structurele veranderingen... of misschien ook niet... Hij zou ook graag zien dat mijn collega’s compagnons ook eens schrijven en vertellen hoe alles draait. Teveel teveel teveel om ’t allemaal op te schrijven...

Maar binnenkort kan ik het jullie allemaal “in levende lijve” vertellen, want op 26 april komen Saulo en ik naar België. Op 6 mei wil ik jullie graag aan de koffietafel of bij een ecuadoraanse hap met Saulo als chef-kok ’s avonds in het OC De Stekke in Moorsele nog veel meer vertellen over Taporí en ’t leven in Ecuador en al jullie vragen beantwoorden. Dat kan ook tijdens een fijne wandeling of een fietstocht in het weekend van 12, 13 en 14 mei in Zuid-West-Vlaanderen. De uitnodigingen vinden jullie hier verder in de nieuwsbrief.

Hopelijk tot dan!

Inge

Over Jaime

Ik vertaal hier voor jullie een stukje uit de homilie van de begrafenis, die werd opgedragen door Padre Froilán. Hij was, toen Saulo en Jaime en Vinicio nog tieners waren, pastoor in Zambia. Hij deed de jongeren Jesus Christ Superstar opvoeren in de kerk tijdens de paasweek. Hij organiseerde basket- en voetbalwedstrijden en trommelde de mensen 's morgens om vijf uur uit hun bed om allemaal samen “in minga” putten te graven voor waterleidingen en rioleringen in heel het dorp. En hij gaf Jayac hun eerste “podium” tijdens de missen in de kerk. Jaime, die toen ook misdienaar was, had toen aan hem gezegd dat hij ofwel pastoor ofwel muzikant zou worden...

Padre Froilan schreef de homilie vanuit een lied dat Jaime en Saulo samen 25 jaar geleden schreven voor een kindje in de familie dat heel vroeg gestorven was... Het liedje heet Luz de mi vida. Je vindt het zeker terug op YouTube of Spotify. Tijdens de wake werden de panfluitnoten van het lied door de twee zoons van Jaime gespeeld, aangemoedigd door Saulo... die even later in tranen uitbarstte... Het leven is wonderlijk maar doet soms ook zoveel pijn. En toch is elke dag een onbegrijpelijk maar mooi geschenk...

Hier een stukje uit de homilie:

“Voor Jaime:

De dood is de laatste Amen van dit leven, en tegelijkertijd de eerste Halleluja van het oneindige. Het leven is dan gelijk een eerste melodie, een melodie vol licht, die onze ziel streelt en doorheen de tijd verder klinkt. Dit laat je ons nu na: je ferme stem die de tijd overstijgt. Tu grito milenario no morirá jamás jamás!

Het is waar. Je bent nu niet meer bij ons. Nu vertrok jij op een zeilboot, om het oneindige te verkennen. Je komt nooit meer terug. Toen ik je zegende en zalfde, zei je ons “adiós” en je zwaaide met je hand. Waar je nu ook bent, je zal gelukkig zijn. De hemel is nu nog mooier en de zonsopgang nog helderder dan tevoren. Want met jouw stem klinken de engelenkoren nog mooier. Ga nu maar op tournee in de hemel. Daar zien we elkaar ooit terug.

Goede reis, mijn misdienaar, leerling, muzikant en “takidor”, mijn beste vriend.”

18 december 2022

Si Hubiera...

Over “akke en amme” of “si hubiera”

Nu denken jullie waarschijnlijk dat er enkele typefouten in de titel slopen. Maar neen, geen typefouten maar mooi West-Vlaams dialect, dat in het Nederlands wil zeggen “als hij of zij dit of dat geweten en gedaan had, dan...”. In het Spaans klinkt het mooier: “Si hubiera...”. ’t Zijn in alle geval woorden die de laatste tijd hier in Taporí onder gelijk welke vorm vaak door ons hoofd spelen, want we blijven nog veel te vaak situaties zien die nu anders en beter hadden kunnen zijn indien... Si hubiera...

Indien mensen meer geweten hadden over bepaalde gezondheidsproblemen, waren ze misschien op tijd naar de dokter gegaan en zou hun kind nu geen handicap hebben. Of ze hadden, toen hun kind met spasticiteit klein was, misschien meer aandacht besteed aan de raadgevingen van therapeuten en hun opgeschoten tiener zou nu minder misvormingen hebben. Maar ’t gaat niet alleen over ouders. Het gaat ook over de dokters die meer hadden kunnen doen om een juiste diagnose te stellen of met meer toewijding mensen in hun geheel konden zien en niet in stukjes en brokjes al naargelang hun specialiteit of het gezondheidsprobleem van het moment. ’t Gaat over verpleegsters en therapeuten die meer en beter uitleg hadden kunnen geven. ’t Gaat over mensen die situaties beter hadden kunnen opvolgen en aan de alarmbel hadden kunnen trekken bij het zien van situaties waarbij mensen niet meekunnen in de klassieke stroom van het leven.

“Si hubiera”, dan zou Tinne, één van de twee nieuwe studenten kinesitherapie van de KUL die bij ons nu stage lopen, niet het volgende antwoorden op mijn vraag waarom ze zich zo beroerd voelt bij het leren kennen van sommige kinderen met een beperking in Taporí: “Het is hier precies alsof het bijna normaal is dat situaties zo erg zijn...”

Ze heeft gelijk: veel had kunnen voorkomen worden of veel minder erg kunnen zijn dan het nu is. Maar ’t heeft geen zin ons te laten verlammen door wat gebeurd is en waar geen weg terug is. We kunnen wel onderzoeken waar en waarom het verkeerd liep en hieruit te leren. Dat is één van de projecten die we dit jaar met de hulp van de Provincie West-Vlaanderen willen uitwerken: Uitgaande van getuigenissen over daadwerkelijke slechte ervaringen en gebeurtenissen, willen we zowel voor ouders als voor gezondheidspersoneel, folders en lesmateriaal uitwerken over hoe ziektes en gezondheidsproblemen die kunnen leiden tot handicap, voorkomen of op tijd ontdekt kunnen worden, of hoe verwickelingen bij bestaande handicaps getemperd kunnen worden.

Ik probeer om in elke Vogel van Papier van dit jaar, een verhaal te vertellen dat anders had kunnen lopen. Eigenlijk waren we er vorig jaar al mee begonnen, met het verhaal van Ian die na zijn

geboorte te geel werd.

Vandaag vertel ik over de tweelingbroers Carlos en Edwin die nu twaalf jaar oud zijn. Ik vertel het verhaal met de nodige uitweidingen... zoals jullie me kennen. Ik zou hun verhaal immers niet kunnen vertellen indien dokters bij het begin van de zwangerschap van hun moeder een beetje verder dan alleen naar haar buik hadden gekeken. Ze vroegen zich niet af waarom zij zo klein was en haar naam niet kon schrijven. Misschien hadden ze ook niet gevraagd uit welke streek ze kwam.

Dan wisten ze ook niet dat ze opgroeide in Tocachi, een dorp in de bergen waar door een tekort aan jood in de voeding tijdens de zwangerschap veel kinderen geboren werden met de gevolgen van een slecht functionerende schildklier. Dit zorgt voor stoornissen in de ontwikkeling, één van de meest voorkomende oorzaken van verstandelijke beperking die eigenlijk te voorkomen is (en dit is geen lapsus!). Want met één extra bloedonderzoekje bij de zwangere mama en daarna elke dag een klein beetje schildklierhormoon tot aan de bevalling zou dit verhaal hier niet geschreven zijn.

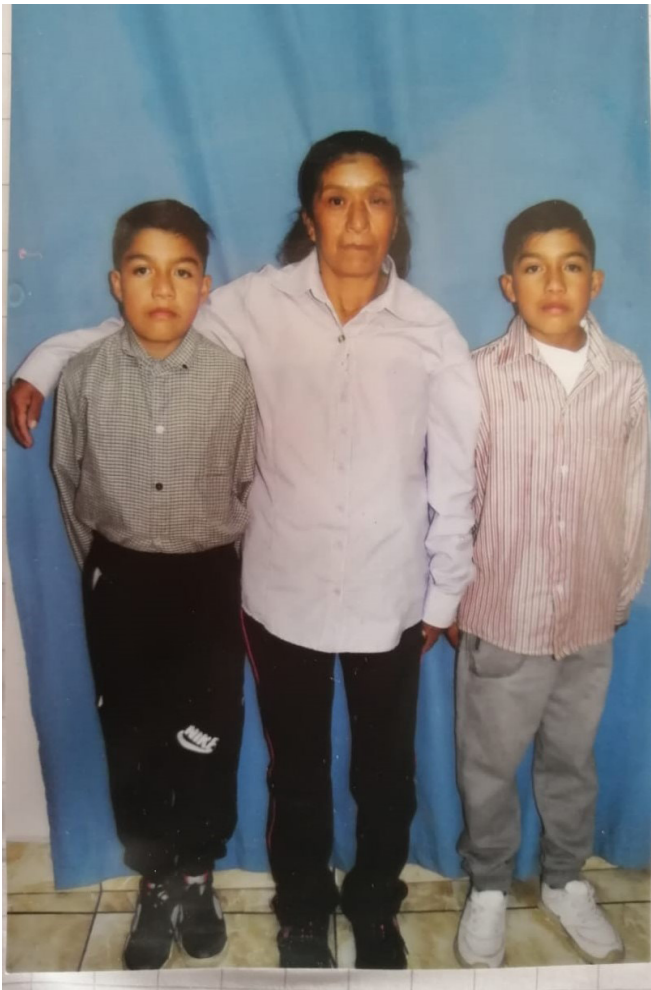

Meer dan 25 jaar geleden nam Padre Antonio, die ons helemaal in het begin hielp om Taporí op te starten, mij mee naar dat dorp. Daar woonde toen een Duitse vrouw, Elisabeth, die er een dagverblijf voor kinderen en voor bejaarden had uitgebouwd. De bejaarden waren bijna allemaal mensen zonder familie. Je zag hen tevoren vaak ten tijde van kerstmis bedelen op kruispunten in Quito of langs de grote wegen, geknield en met samengevouwen handjes en papieren engelvleugels. In het dagverblijf van Elisabeth konden ze nu rustig en veilig leven. Ze brachten er de dag door met het karden van de wol. Ze kregen er lekker eten, een bad, propere kleren en een warme slaapplek. Het waren allemaal kleine mensen met verstandelijke beperking, vaak met een dikke krop in hun keel. Ze werden “cretinos” genoemd, wat “dommerik” of “stommerik” betekent.

Het probleem werd ook structureel aangepakt, want onder meer met de steun van het toenmalige ABOS, het Algemeen Bestuur van Ontwikkelingssamenwerking van België, werd een nationaal programma met o.a. de jodering van zout uitgevoerd. Nu, een goeie 20 jaar later zijn de bejaarde mensen van toen gestorven. En je ziet rond kerstmis nog maar zelden kleine engeltjes met een duidelijke zichtbare krop in het straatbeeld. Maar toch zijn er nog altijd mensen met verstandelijke

beperking door niet onderkende schildklierproblemen tijdens de zwangerschap, want nu zijn de uiterlijke kenmerken veel minder zichtbaar... al blijven ze wel zichtbaar voor wie er attent voor is.

Zo kwam Nancy enkele maanden geleden naar Tabori met Carlos, Edwin en hun mama. Zij kende Tabori al veel langer. Enkele jaren geleden kreeg haar zes maand oude dochtertje een hersenontsteking na een vaccinatie. Het meisje bleef nog twee jaar leven, diep in coma als een prinsesje uit het sprookje van de schone slaapster. Zayra was haar naam. Haar mama vond toen bij ons wat rust.

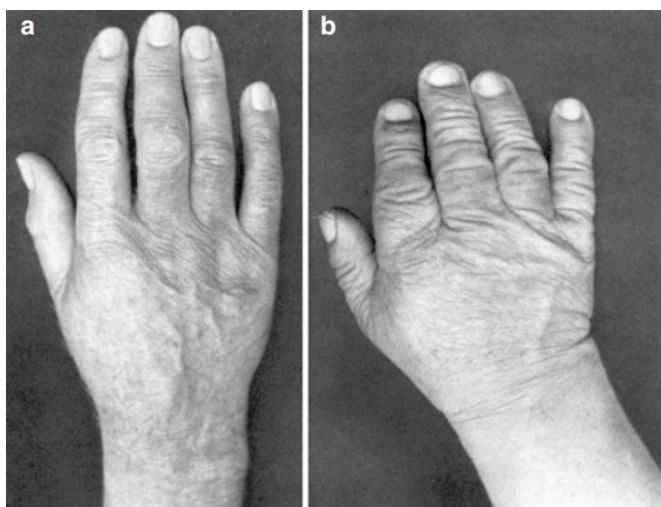
Nu kwam ze hulp zoeken voor de tweeling, neefjes van haar man. Ze waren heel tener en leken veel jonger dan 12. Ze wonen samen met hun moeder op de keuterboerderij van hun grootouders, op een uur stappen van de school. Tijdens de pandemie was er al helemaal geen contact met de school, want ze hebben geen gsm en geen internet. Hoe dan ook, eigenlijk leerden ze maar weinig op de lagere school. Edwin kan een klein beetje lezen en wat sommen maken, zoals een kind in het eerste leerjaar. En Carlos tekent zoals een kleuter. Op school hielden ze zich bezig met bolletjes maken van crêpepapier, opruimen en spelen. Ze kregen elk jaar een rapport dat hen toeliet om over te gaan naar het volgende schooljaar. In Ecuador geldt immers de regel dat niemand mag blijven zitten en het recht heeft op inclusief onderwijs samen met zijn of haar jaargenoten. Mooi in theorie... maar de realiteit is een ander paar mouwen.

Nu zijn ze twaalf. De lagere school is afgewerkt, klaar voor de middelbare school, een grote school in het nabijgelegen grotere dorp! Na enkele dagen was het overduidelijk dat ze daar helemaal niet op hun plaats zaten. Tussen veertig opgeschoten pubers werden ze door de leerkrachten nauwelijks opgemerkt. En op de speelplaats waren ze het mikpunt van spot en pesterijen. Na een paar dagen wilden de jongens helemaal niet meer naar de school. Hun moeder, nog kleiner en nog meer schuchter dan de jongens, werd er door de schooldirectie bij geroepen: De jongens mochten op school blijven, maar dan moest hun moeder er ook blijven, om voor hen te zorgen, in afwachting van een plek, neen, twee plekken in de openbare school voor kinderen met verstandelijke beperking. Maar dat kon wel een paar maanden of misschien wel een jaar duren. En eigenlijk is

die school, die op een goeie twee uur reizen met de bus van hun huis ligt, een school voor kinderen met ernstige beperking, dus eigenlijk ook geen geschikte leerplek voor Carlos en Edwin. Hun mama aanhoorde alles in stilte. Haar mening werd niet gevraagd. Maar dat was ze wel gewoon... Ze nam haar kinderen bij de hand en keerde terug naar huis. De volgende dag bleven de jongens thuis. Ze konden hun grootouders helpen met het melken van enkele koeien en met werken op de akker.

Maar familieleden lieten het hier niet bij en zo kwam Nancy met de twee broers en hun moeder naar Taporí. Wilson, de ergotherapeut die verantwoordelijk is voor de jongerengroep, omschreef hun aankomst op zijn best: “Ze kwamen toe zoals kleine bange jonge hondjes die uit hun nest gehaald werden”.

Zoals bij elke intake in Taporí, kwamen Carlos en Edwin ook naar de huisartsenconsultatie. Voor mezelf is het steeds een boeiende uitdaging om op zoek te gaan naar de mogelijke medische aanleiding van hun beperking. Lise en Sophie, de twee jonge huisartsen die in oktober en november van vorig jaar vrijwillig in Taporí meehielpen, kwamen eerst tot een mogelijke diagnose van Foetaal Alcohol Syndroom. Maar bij navraag bij de familie bleek dit toch heel weinig waarschijnlijk. Ik vroeg aan Nancy of we eventueel ook een consultatie voor de mama van de tweeling zouden kunnen organiseren: Zij was toch ook zo klein en ze leek altijd weg te kijken. Misschien had ze zelf wel een lichte graad van verstandelijke beperking. Toen ik haar vroeg van waar ze afkomstig was, was het antwoord “Tocachi”. Uiteindelijk waren het haar o zo kleine handjes die ons alle puzzelstukjes in elkaar lieten passen... want die zijn als twee druppels water gelijk aan een foto die we in een boek met als titel “Endemic Cretinism” vonden.

De jongens komen nu naar de leefgroep en beginnen ondeugende streken uit te halen. Ze beleven er plezier aan zich uit te geven voor hun broer. Bloedonderzoek, RX-foto's, gehooronderzoek, een grondige beurt bij de tandarts en een bezoek aan de cardioloog en oogarts werden voor alle drie ingepland, want hun gezondheid moet beter worden. Stillekesaan wordt Taporí een veilige plek. We bieden geen ideale leerschool, maar er wordt verder gebouwd op wat ze wel kunnen, want met discipline, zorg en methodiek kunnen de jongens wel het één en ander leren om later toch enigszins zelfstandig en niet wereldvreemd door het leven te kunnen gaan. En hun mama lijkt ook open te bloeien. Tijdens het verjaardagsfeest van Taporí verzette ze vandaag zelfs een danspasje...

“MET TAPORI AAN TAFEL”

T.V.V. “TAPORI ECUADOR”.

ZATERDAG 6 MEI 2023

OC DE STEKKE SINT-MAARTENSPLEIN 12 MOORSELE

VANAF 14.00u KOFFIE / THEE MET EEN RUIME VARIATIE TAARTJES.

OM 15.00u VERHALEN OVER DAGELIJKSE KOST IN ECUADOR EN IN TAPORI.
ENTHOUSIAST GEBRACHT DOOR INGE DEBROUWERE.

OM 16.00u SAMEN WANDELEN IN HET GROENE LINT IN MOORSELE.

OM 17.00u SLUITEN WE GRAAG DE AVOND GEZELLIG AF MET
LEKKERE ECUADORAANSE HAPJES EN EEN DRANKJE.

DOORLOPENDE PROJECTIE OVER WEL EN WEE VAN TAPORI & ARTISANAAT STANDJE.

VOORAF INSCHRIJVEN BIJ AGNES BRUNEEL.

abruneel@scarlet.be of GSM 0486/ 25 38 27 OP NAAM VAN AMIGOS DE TAPORI MOORSELE
REKENINGNUMMER BE35 5230 8090 3937

INSCHRIJVING IS PAS DEFINITIEF NA BETALING, GRAAG VOOR 28 APRIL.

OVERSCHRIJVING MET VERMELDING VAN AANTAL PERSONEN EN KEUZEVOORSTEL.

KOFFIE/THEE, TAART EN ECUADORAANSE GERECHTJES € 20 per persoon.

VERKIES JE ENKEL KOFFIE/ THEE, TAART € 10 per persoon

VERKIES JE ENKEL ECUADORAANSE GERECHTJES €15 per persoon

WIJ, "AMIGOS DE TAPORI" ZIJN BLIJ MET JULLIE AANWEZIGHEID

EN STEUN VOOR ONS PROJECT: “TAPORI ECUADOR”

De solidariteitswerkgroep van
AZ Voorkempen organiseert:

Fiets- en wandeltochten

ten voordele van Taporì

Eén- of tweedaagse **fietstochten** waarbij je vanuit de overnachtingsplaats telkens fietslussen van ongeveer 65 km rijdt; ook **wandeltochten** zijn mogelijk.

Wegens beperkt aantal plaatsen kan je reeds inschrijven!

- » **Wanneer?** 12-13 mei en 13-14 mei 2023
- » **Waar?** Tussen Kortrijk en de taalgrens van Zuid-West-Vlaanderen en Henegouwen
- » **Overnachtingsplaats:** De Deugdzone, Priesterstaart 2, Zwevegem
- » **Deelnameprijs ééndags fietstocht:** 50 euro/persoon
Inbegrepen: 1 fietstocht, 1x versnapering en 1x avondmaal/persoon:
- » **Deelnameprijs tweedaagse fietstocht:**
Inbegrepen: 2 fietstochten, 2x versnapering, 1x avondmaal, 1x overnachting, 1x ontbijt en 1x lunch/persoon
 - 125 euro/persoon (formule met gedeelde badkamer)
 - 175 euro/persoon (formule met eigen badkamer - beperkt aantal)
 - 75 euro/persoon (formule met eigen tent of camper)
- » **Inschrijven** via tapori@hotmail.be, gelieve je keuze van formule en dag(en) door te geven.
- » **Verdere inlichtingen:**
 - Via tapori@hotmail.be
 - Telefonisch bij Hilde Bruneel via 0474 74 42 70

AZ Voorkempen
algemeen ziekenhuis
emmaüs

Vogel van papier

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:

Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
edebrall@telenet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29
Mobiel + 593 988 25 04 39

Tel 00 59 32 288 62 29

De naam “**Tapori**” komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van “solidariteit”.

TAPORI - ECUADORIAANSE VERSIE - VANDAAG:

Wat is Tapori ?
Info en Video op

www.vogelvanpapier.be

Met fiscaal attest : vanaf 40,00 € per jaar

BE66 7380 3734 7143 / KREDBEBB

Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge - 050/444.959

www.kontinenten.be - kontinentenvzw@gmail.com

vzw Kontinenten behoudt 5% van het gestorte bedrag voor de administratieve tussenkomst.

Vermelding: Inge Debrouwere – Tapori - Ecuador

Voor een correct attest:

Naam en voornaam vermelden zoals op uw identiteitskaart
Rijksregisternummer in de mededeling

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906

Vriendengroep Tapori

Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening
terecht komen, worden volledig ter
beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf ook de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven , heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20(ouders van Inge)